

СМЪРТТА НА ДЕЛЕКЛЮЗ

Врхлетете като вихър безчислений враг
над Парижката бурна комуна
и борците последни студеният мрак
с окървавените устни целуна.

Милионният град, разоран и пламтящ,
безнадежно затихнал е вече,
и над него привежда се в траурен плащ
модрооката пролетна вечер.

Барикади срутени, бездушни тела,
пустота и кошмар безпощаден,
а от сградите гледат разбити стъкла
сжс очите на череп грамаден.

И върви Делеклюз зашеметен, но горд,
сжс походка безумно спокойна,
и в душите му стихва последен акорд
от гръмовните музика бойна.

Там — отсреща — Смъртта, притаенз, мжлчи
притаен е и враг многоброен.
Ще ги жърне той смел, ще ги жърне в очи
и ще падне студен и спокоен.

